

Vajon hazudhatnak
az emlékek?

AZ ÉJSZAKA érintése

finep
selection

ANITA BOZA

ANITA BOZA

AZ ÉJSZAKA
érintése

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

„Megtanulni élni nem más, mint megtanulni elengedni.”
– Buddha

Prológus

Makarov

A UNION-TÓ ÚGY TERÜLT EL ELŐTTEM, mint egy hatalmas, fekete könnycsepp. A mély, kátrányszerű sötétségben nem látszott más, csak a partot övező lámpák tükröződő, kísérteties fénye. A vízben remegő árnyékok elmosódott csíkjai tűhegyes fogakként szabdalták fel a homályt.

Kikapcsoltam a biztonsági övet, és kiszálltam. A levegő esőillattól volt terhes, a járdán fénylő pocsoltyák akár a sebektől szivárgó váladék. Idefelé még esett, az ablaktörlők maximumon jártak, hogy elbírjanak a cseppekkel, de mire leértünk a partra, elvonult a vihar.

Felpillantottam a sötét égre, miközben kinyitottam a Mustang ajtaját Miyakónak. A fogyó hold épp előbukkant, a feltámadó szél elfújta előle a komor, tömött felhőket.

– Köszönöm! – mosolygott rám Miyako, miközben hosszú lábát kinyújtóztatva kiszállt. – Elkísérsz az ajtóig?

Elfojtottam egy türelmetlen sóhajt, és bólintottam. Ha már kierősza-kolta, hogy hazahozzam, ennyit még igazán megtehetek.

Ringó léptekkel indult meg előttem, túsarkújának koppanásai fülsértően hangosnak hatottak a sűrű, baljós csendben. Elnéztem a válla fölött. A tavon vitorlások és kisebb csónakok ringatóztak, mozgásuk lassú, gyötrelmes tánc, a magány keringője. Csupasz árbócaik ezüstösen meredtek az ég felé, megannyi felkiáltójel az éjszakában. A csillagok sápadt fénye nem volt elég, hogy látszódjon a túlpart, csak sejteni lehetett, a homályos masszának valahol van vége.

– Kösz a fuvar! – fordult felém Miyako, amikor odaértünk a házhoz. Fázósan összefogta magán vékonyka kabátját. Még nem mosta le magáról a színpadi sminkjét, a húzott szemét övező vastag, fekete tusvonaltól és a szájára kent vérvörös rúztól az arca többi része ijesztően sápadtnak hatott.

– Szívesen!

Találkozott a tekintetünk. Szégyenlősen elmosolyodott, majd beharapta az alsó ajkát. Hófehér, apró fogai belemélyedtek a húsába, valamiért prédáját marcangoló ragadozó ugrott be róla. Hajába belekapott a szél, Miyako kissé félrefordította a fejét, és hagyta, hogy a nyakából kifújja a tincseket. Lustán végigpillantott rajtam, majd mintha csak a kulcsa után kotorászna a zsebében, szétnyitotta magát a kabátot.

Tudtam, hogy játszik. Kacérkodni próbál, csábítani. Tévedhetetlenül ráéreztem abból, ahogy rám nézett, és ettől furcsa módon ingerültség suhant át rajtam.

– Esetleg... van kedved bejönni? – kérdezte halkán.

Nem válaszoltam, kellett egy kis idő, hogy legyűrjem a torkomat szorító haragot.

Pontosan tudja a szabályaimat, mégis bepróbálkozik.

Ez a fajta gátlástalanság több volt, mint dühítő.

– Nem – préseltem ki magamból. A hangom vágott, mint a penge.

Miyako meghökkenett egy pillanatra, aztán mosolyt erőltetett az arcára. Nem válaszolt, megfordult, kinyitotta az ajtót, majd kihívóan hátrapillantott a válla fölött, mielőtt belépett. Közben lecsúsztatta válláról a kabátot, hagyta a földre hullni.

Mennyire egyszerű lenne bemenni utána! Hiszen zöld utat adott. Sőt, csalogatott. Mára éppen megfelelne. Pont ugyanolyan, mint a többi, kiszámíthatóan és bosszantóan sekélyes.

Megráztam a fejem, hogy kitisztuljanak gondolataim. Néztem valószínűtlenül karcsú alakját, gömbölyű fenekét, hátát verdeső haját, és alávalóan szánalmasnak éreztem magam, amiért vágy helyett csak harag munkál bennem.

1

Grace

A SZÉLVÉDŐN LASSAN LECSORDULT EGY ESŐCSEPP, figyeltem, ahogy végigfolyik a többi között, magával ragadva az alatta remegőket. Valahogy rossz érzéssel töltött el. Ösztön, megérezés – az áttetsző vízpötty pont úgy dagadt, ahogy a mellkasomban lévő feszültség. Végül megadta magát a gravitációnak, és leszaladt az ablaktörlőre. Elkaptam róla a tekintetem, nagy sóhajjal rámarkoltam a kormányra, de a kínzó balsejtelem nem akart enyhülni.

– Tudtam, hogy szarrá ázunk – jegyezte meg apám rezignáltan az anyósülésen, és nagyot harapott a sajtburgerébe. Az autó belsejét megtöltötte a mekis gyorskaja illata. Nem vettem le a tekintetem a megfigyelt utcáról, miközben oldalra nyúltam, és kihalásztam egy sült krumplit az ülések közé állított zacskóból. Apám felmordult, majd teli szájjal megjegyezte: – Edd meg a másik sajtburgert, még meleg.

– Apa – sóhajtottam fel –, három éve próbálkozol... szerinted egy zsírban tocsogó szendvics lesz az, ami újra húsevésre csábít?

– Sosem lehet tudni – vigyorodott el. – Amúgy meg, lehet, hogy egészségtelen, de finom.

Mielőtt válaszolhattam volna, megcsörrent a mobilja. Fél kézzel halászta elő a kabátja zsebéből, lenyomta a hívásfogadást, a vállához szorította, majd beleszólt:

– Harris, tessék!... Á, szevasz, Luke!... Nem... Kizárt, hogy odaérjek, megfigyelésen vagyunk Grace-szel... Ja, kaptunk egy fülest... Nem, ez

a másik ügy, a tizenöt éves lány... – Felnevetett. – Én is szívesebben lennék ott, de a faszi szerint a drogos kölyök, akivel lelépett, itt lakik... Jó, meglátom, mikor végzünk... Oké, szia!

Fél füllel hallgattam a válaszait, és elindítottam az ablaktörőt, de hamar levettem a gyújtást. Feltűnő lett volna, ha egy álló autó ablaktörői mozognak. Ha rákezd az eső, valamelyikünknek ki kell majd szállnia, mert a kocsiból nem fogunk kilátni. Előre tudtam, elvitázunk majd pár percig azon, melyikünk legyen az. Apám hallani sem akar arról, hogy én, én viszont nem fogom engedni, hogy ő, szóval, próbáltam magam előre felkészíteni, hogy ma éjjel bőrig ázom, ha nem jön meg hamarosan a párocska, akire vártunk.

Apám kinyomta a telefont, a kesztyűtartó tetejére dobta, és folytatta az evést.

– Ha te ilyet tettél volna tizenöt évesen – morogta két falat között, és az utca felé intett a fejével –, szíjat hasítottam volna a hátadból.

Felsóhajtottam.

Kezdődik.

– Nekem nem voltak drogos barátaim, apa.

– Ez mondjuk igaz – hagyta rám, majd felém nyújtotta az egész zacskó sült krumplit. – Edd meg legalább ezt! Olyan sovány vagy.

– Már megint... – kezdtem, de félbeszakított:

– Jó, befogom, mielőtt tüzet okádsz.

– Kösz, értékelem. Luke sörözni hívott? – tereltem el a témát, és elvettem egy krumplit.

– Igen, a fiúkkal beülnek a Kellsbe.

– Hívj egy taxit, és menj nyugodtan! Két órája dekkolunk itt, szerintem hamis infót kaptunk, de ha mégis megjönnek, csak elbírok két tizenévesssel.

Apám felhorkant.

– Grace, ha a srác tényleg drogos, veszélyes lehet.

– Tudom, de szerintem kicsi az esélye, hogy felbukkannak ma – feleltem.

– Mi a hatos szabály? – sóhajtott, miközben összegyúrta a sajtburger papírját, és kihalásztta a zacskóból a másik szendvicset.

– Hogy nem találgatunk, biztosra megyünk – válaszoltam fejcsóválva.

Apám és az ő tíz pontból álló szabályrendszere...

– Így van. Ugyanannyi az esélye annak, hogy felbukkannak, mint annak, hogy nem – harapott nagyot a sajtburgerbe.

Kibámultam az esőbe, miközben kivettem még egy krumplit. Próbáltam magam Holly Neel helyébe képzelni; vajon miért barátkozik egy rendes, középosztálybeli családból származó tinilány drogos, iskola-kerülő, lúzer fiúval?

Az előző héten, amikor az aggodalomtól félőrült szülők felkerestek minket, olyan család képe bontakozott ki előttem, akik mindent az egy szem gyerekükért tesznek: az ingatlan-nyilvántartási osztályon dolgozó apa és a tanító anya balettra hordják Hollyt, rózsaszín lányszobát rendeznek be neki, lesik minden kívánságát. A kertés ház udvarában két kutya várja haza kis gazdáját, az iskolában a lányra semmi panasz, jegyei jók, a pomponcsapat tagja, osztálytársai szeretik, felnéznek rá.

Térdeim közé vettem a krumplis zacskót, kihúztam apám mobilja alól a dossziét, amiben az ügy adatait gyűjtöttük össze, és kiemeltem a lapok közül a színes fényképet. Holly Neel külsőre mintha csak a hügom lett volna: zöld szem, szőke, hosszú haj, egyenes, fitos orr, egyedül vékony szája különbözött az én vastag ajkamtól, és nekem anyajegy díszelgett a jobb szemem sarkában. Néztem a csinos lány boldog mosolyát; simán a gimi szépe lehet az érettségi bálon.

Valami szörnyűségnek kellett történnie ahhoz, hogy egyik nap, tanítás után ne menjen haza, és egyszerűen köddé váljon. A rendőrség nagy erővel kereste, de zsákutcába jutottak, és amikor a magánnyomozói irodánkban a kisért szemű Mrs. Neel apámra emelte könnyes tekintetét, nem volt kétséges, elvállaljuk az ügyet. Apám vérebként vetette rá magát azokra az esetekre, ahol kiskorúak kerültek bajba. Napokig adatokat gyűjtöttünk, tanárokat, diáktársakat hallgattunk meg, és csak az előző esti fülesnek köszönhetően ültünk az autóban a James Streeten, arra várva, hogy az állítólag drogos barátja kíséretében felbukkanjon a lány.

Ha megtaláljuk, vajon hozzá tudok majd érni?

Zsibogtam a vágtyól, hogy belepillanthassak az emlékeibe, és megtudjam, miért szökött meg otthonról.

Próbáltam letörölni a fotó sarkáról a zsíros nyomot, amit az ujjam hagyott rajta.

– Grace, kár, hogy nem fogadtunk – tette le hirtelen apám a sajtburger maradékát a dossziéra. Kezét beletörölte a farmerjébe, aztán zsebre dugta a telefonját. Felnéztem, és az esőpettyes szélvédőn keresztül még pont láttam az egyik félhomályba burkolózó, telegraffitizett falú lépcsőházba belépő két alakot. Jól látszott az alacsonyabbik kapucnija alól kilógó hosszú, szőke haj. – Várunk kicsit, és utánuk megyünk.

Elöntött az izgalom, a szívverésem meglódult. Csuklómról lehúztam a hajgumit, és lófarakba kötöttem a hajamat. Nem hinném, hogy verekednem kell ma este két tinédzserrel, de az arcomba lógó hosszú tincseim csak útban lennének, ha mégis. Apám összecipzározta a kabátját, majd felém fordult.

Bajba kerülünk.

A megézés élesen vágott belém, akár egy kés. Felnyögtem, a gyomromhoz kaptam, az imént lenyelt sült krumpli visszakíváncozott a torokomba. Apám rám pislantott, majd vissza a házra és megint rám.

– Oké, egyes szabály? – kérdezte komoly arccal.

– Fő a biztonságunk – válaszoltam, majd kinyitottam a kocsiajtót, és kiszálltam.

Apám követte a példámat, fejébe húzta dzsekije kapucniját.

Négy éve dolgozunk együtt, és a szabályok, amiket eleinte tanítási szándékkal ismételtetett velem, mostanra szimpla babonává váltak. Zsebre dugtam a kezem, apám belém karolt, és az esőben komótosan megindultunk a lépcsőház felé, ahová reményeink szerint Holly Neel ment be az imént. Csak semmi feltűnés, semmi kapkodás, szimpla esti sétára induló apa-lánya, esetleg idősebb úr és fiatal felesége látszatát igyekeztünk kelteni. Jókora cseppeket fújt az arcomba a szél, lehajtottam a fejem, apám is fázósan húzta össze magát.

Amikor odaértünk a nyolcas számhoz, körbenéztem. A barna épület ajtaját graffitik borították, a rozsdás kilincs kiszakadva lógott a kulcslyuk fölött. Megfogtam az ajtót, és bár felkészültem rá, hogy hangosan fog nyikorogni, legnagyobb csodálkozásomra hangtalanul nyílt ki, amikor meghúztam.

Apám előrement, félhomályos, áporodott szagú lépcsőházba jutottunk. Lerázta dzsekijéről az esőcseppeket, én meg végigsimítottam vizes hajamon. A bejárat mellett villanykapcsolót pillantottam meg, és bár

fogadni mertem volna rá, hogy nem működik bent a világítás, eszemben sem volt kipróbálni. Néha a sötétség a barátunk, és nem a világosság.

– Második emelet, a hármask ajtó – suttogta apám, majd nekiindult a lépcsőnek. Vizes bakancsa meg-megnyikordult a linóleumon, ahogy fölfelé haladt.

A fordulókban szemetet, hűgyszagot árasztó tócsákat, ételmaradékot kerülgettünk. Igazi lepukkant ház volt, ahol kilakoltatás előtt álló öregek, a hajléktalansors mezsgyéjén egyensúlyozó szegények laknak, nem pedig reménybeli bálkirálynők.

A második emeletre érve végignéztem a hosszú folyosón: a fal valaha fehér lehetett, de a rengeteg graffiti és felirat alatt nem látszott az eredeti színe. Barna ajtók sorakoztak mindkét oldalon, a hármask számúhoz mentünk, és megálltunk a két oldalán. Beszélgetés hallatszott ki, nem tudtam kivenni, hányan lehetnek. Aprókat lélegeztem, sült tojás illata és valami odakozmált étel szaga vegyült az állott levegőbe.

Apám rám nézett, bólintottam.

Mehet, én készen állok.

Hangosan koppantott kettőt az ajtón, mire odabent megszakadt a beszélgetés. Véremben szétáradt az adrenalin, a gyomrom összeszorult. Csak menjen simán, nyissák ki az ajtót, Holly Neel sírja el magát, hogy tévedés volt az egész, és kész boldogan hazajönni velünk!

– Mi kéne? – tépte fel az ajtót egy fiatal srác. Magasra zselézett haja a feje tetején ágaskodott, orrában négy karikát számoltam. Farmert és ujjatlan pólót viselt, karját végig béna, házilag készült tetoválások díszítették. Ha ő a drogos barát, akkor Jimmynek hívják, és huszonkét éves.

– John Harris vagyok, magánnyomozó. Holly Neelt keresem – felelte apám nyugodtan.

A fiút néztem, láttam, hogy tekintetében düh villan.

– Rossz helyen keresi, öreg. Itt nincs semmilyen Holly – felelte, majd elismerően végigpillantott rajtam. – De a csaj maradhat, jó bőr.

Apám felmordult.

– Jimmy Cox? – kérdeztem a sráctól. Jobb lesz kézbe vennem a dolgot, míg apám lehiggad. Ki nem állhatta, ha bárki is megjegyzést tesz a külsőmre, pláne nem, ha elismerőt. Szerintem szerette abban a hitben ringatni magát, hogy még érintetlen vagyok, és sose láttam élőben

meztelen férfit. – Holly szülei bíztak meg minket, hogy keressük meg őt. Nagyon aggódnak érte.

– Ja, képzelem – ingatta meg a fejét a srác. – Holly viszont rohadtul nem kíváncsi rájuk, szóval elmehetnek a fenébe!

Be akarta csukni az ajtót, de apám betette a lábát a nyílásba. A srác arca elsötétült, hátraszólt a vállá felett:

– Kicsi Joe, van egy kis gond. Ezek a magánhekusok haza akarják vinni Hollyt.

A mögötte megjelenő férfi minden volt, csak nem kicsi. Igazi hústoronynak tűnt, apámnál egy fejjel magasabbnak saccoltam, fekete pólója alatt dagadó izmok feszültek, hordóhasán sűrű melegítőalsó lógott. Kopaszra borotvált fejéből foghíjas mosoly villantott ránk.

– Mi a gond, hekuskám? – kérdezte, majd rám nézett, a szemöldöke felszaladt, a szeme elkerekedett. A tetovált sráchoz fordult. – A csaj is hekus?

– Asszem – vont vállat a srác. – Nem kérdeztem meg tőle, de az öreggel van, szóval, gondolom, ja.

– Nem vagyok öreg – szólt közbe apám.

Istenem, mintha ez lenne a legfontosabb!

Nevethetnékem támadt, olyan bizarr volt a szituáció. Ez innentől minden lesz, csak nem sima ügy.

– Pedig annak látszol – vágott vissza a srác.

– Most ezen fogsz velem vitázni? – kérdezte tőle értetlenkedve a hústorony.

– Jimmy... – hallatszott a lakás belsejéből egy bizonytalan, vékony lányhang. – Azt hiszem... haza akarok menni velük.

– Holly? – kiáltottam be, és megpróbáltam benézni az ajtót eltorlaszolók között. Épp megláttam a nappaliban a körmét rágó lányt, amikor a tetovált srác meglökött.

– Azt mondtam, nincs itt, húzzatok innen!

– Hozzá ne nyúlj még egyszer! – mondta halkán apám.

Vihar előtti csend, láttam, hogy ökolbe szorítja a kezét. Miért is menne bármi simán? Ennyit arról, hogy szépen, csendben hazavisszük a lányt. Haragra gerjedtem. Nem szeretem, ha drogos tizenévesek taszigálnak.

– Holly ott áll bent, és azt mondja, velünk akar jönni – néztem a hústoronyra elszántsán.

– Hát, én nem látok bent senkit – vigyorodott el gonoszul a férfi. – És nem mondom még egyszer, húzzatok el a retekbe!

– Haza akarok menni – sírta el magát bent a lány.

A hústorony megfordult, összeszorított foggal sziszegte:

– Kussolj te is! Maradsz!

Holly felzokogott.

– Ebből elég! – Apám előhúzta a telefonját, és rám pillantott. – Hívom a rendőrséget, nem szarozunk tovább.

A tetovált a hústoronyra nézett, az meg előbb rám, aztán apámra. Látam, hogy mozdul, szívverésem a duplájára ugrott, miközben elütöttem lendülő kezét. Apámat nem érte el teljesen, csak súrolta az ütés, az én karomba viszont fájdalom hasított. Mintha betonfalba öklöztem volna.

A tetovált nekem ugrott, kiszállt belőlem a szusz, ahogy a folyosó falának taszított. Azonnal ott termett előttem, egyik kezével megmarkolta a dzsekimet, a másikkal elkapta a lófarkamat, és hátrarántotta a fejemet. Fejbőrömben fájdalom mart, szememet elöntötte a könny. Belekapaszkodtam a karjába, miközben dulakodás hangja, csont recsenése és apám fájdalmas kiáltása hallatszott.

– Ezt ne! – préseltem ki magamból, és felrántottam a térdemet.

A tetovált felnyögött, mindkét kezével elengedett, és térdre rogyva a golyóit kezdte markolászni. Lihegve pillantottam fel. Véres arcú apámat a hústorony fojtogatta az ajtóban, karjába kapaszkodva Holly zokogott, miközben próbálta elrángatni onnan a férfit.

Torkomba epe tódult, és elöntött a düh, szinte megszedültem tőle. Két nagy lépéssel mellettük termettem, térdre ereszkedtem, és a férfi szétterpesztett lábai között megmarkoltam a golyóit, majd csavartam egyet rajtuk. A hústorony felbődült, elengedte apámat, és lerázta magáról Hollyt, majd lehajolva belemart a hajamba.

– Ezt ne! – sziszegtem újra, miközben egy jobbkezes felütést vittem be az álla alá. Megtántorodott. Elengedtem a golyóit, felpattantam, és ökölvívó alapállásba helyezkedtem. – Feküdj a földre!

Vért köpött a koszos padlóra, majd rám villant a tekintete. Esze ágában sem volt feladni a küzdelmet. Oldalra pillantottam, apám a torkát

markolászva kapkodott levegő után, az orrából ömlő vér vörösre színezte a kézfejét is, Holly az ajtónak dőlt, sírva hadart apám telefonjába. Rövidre kellett zárnom; ha a hústorony felegyenesedik és a tetovált befejezi sérült farka dajkálását, ketten simán elbánnak velem. Egyes szabály, fő a biztonságunk. Nem kockáztathatok.

– Bűdös kurva! – köpött felém a hústorony vörös arccal, ágyékára szorított kézzel.

– Lehet, de nem a te kurvád. És nem bírom, ha a hajamhoz nyúlnak – feleltem, majd elindítottam egy csapott horogütést. Nekem is fáj, amikor az öklöm az arcába talált. A hústorony felnyögött és lerogyott, én meg visszanyelve a kikíváncozó káromkodást, a kézfejemet kezdtem rázogatni. – Apa, jól vagy?

– Jól – nyögte.

– Holly, minden rendben? – fordultam a kisírt szemű lányhoz. Tétován bólintott.

Elhallgattunk, csak a lihegésünk, a tetovált nyöszörgéssel kevert káromkodása és Holly fel-felcsukló sírása hallatszott. Valamelyik lakásban rockzenét kezdtek bömböltetni.

– Azért, Grace... – vigyorodott el apám, véres arcában világítottak hófehér fogai. – Ha azt a farkmarkolást megóvjá ez az állat, a bíró megadta volna neki.

– Tudom, apa – mosolyodtam el megkönnyebbülve. – Ma pont két-tővel több farkat markoltam, mint amennyi illendő lett volna.

Felröhögött, és orrát elszorítva, hátrahajtott fejjel a földre ült.

Felsőhajtottam.

Megtaláltuk Holly Neelt épségben, haza tudjuk vinni a szüleihez, csak ez számított.

Mire megérkezett az első rendőrautó, a hústorony is magához tért.

Makarov

L eállítottam a Mustangot a járda mellé, és egy darabig mozdulatlanul üldögéltem. A rádióban valami émelítően szirupos dalt kezdtek játszani, kikapcsoltam, és a motor halk duruzsolását hallgattam.

Felsőhajtottam, majd kibámultam a szélvédőn. Próbáltam úgy szemügyre venni a Fáraót, mintha nem az enyém lenne, hanem valaki másé. Valami szerencsés idegené, aki magáénak tudhatja az államok legnívósabb sztriptízbárját, ami havi szinten száz és százötvenezer dollár közötti nyereséget produkál, luxuséletet biztosítva a tulajdonosának és a táncos lányainak.

Nem ment. Az utolsó tégláig magaménak érzem a helyet, szeretem és büszke vagyok rá. A Moszkvai Nagyszínház épületének látványa lebegett a szemem előtt, amikor öt évvel ezelőtt egyeztettem a dizájnt a tervezővel, és valahányszor meglátom a végeredményt, elégedettséget érzek. Az épület piramis alakú homlokzatát homokszínű kövekből rakták ki, a tetején aranytáblán világít a bár neve, úgy csalogatva a feledhetetlen élményre vágó férfiakat, mint darazsakat a cukros víz.

Leállítottam a motort, kiszálltam az autóból, becsippantottam a központi zárat, majd ráérős léptekkel átsétáltam az úton. A fekete alapon arany mintás, kétszárnyú bejárati ajtó még zárva volt, a helyettesem, Igor pontban tizenegykor fogja csak kinyitni, egy perccel sem korábban.

Mélyeket lélegeztem, a nemrég elállt eső jellegzetes illata még a levegőben keringett. Eleinte furcsa volt, hogy itt állandóan esik, aztán megszoktam. Az oldalsó bejárathoz mentem, beütöttem a kódot a panelen, és az ajtó halk berregéssel kinyílt. Hosszú, kivilágított folyosó fogadott, melynek két oldalán sorakoztak a táncos lányok öltözőinek ajtajai. Elsétáltam előttük, megálltam a bal oldali utolsónál, és egy szívszorító pillanatig Veronica Rustie-ra gondoltam, az öltöző egykori tulajdonosára. Fél évvel ezelőtt lépett ki tőlem, miután hozzáment a barátnője megerőszakolásának ügyében nyomozó hadnagyhoz, de máig fáj a hiánya. Nem csak azért, mert Veronica volt a Fáraó legfényesebb csillaga, a legjobb táncosom, hanem azért is, mert nagyon kedveltem őt. Azóta a tragikus éjszaka óta Veronica volt az első, aki iránt kezdtem érezni valamit. Nem szerelmet... arra már képtelen lennék, de óvni, védeni vágytam őt.

– Mr. Grigorenko! – szólalt meg mögöttem halkán Igor.

– Megjött már Miyako? – fordultam meg.

Igor tar feje tetején megcsillant a lámpák fénye, hatalmas természetével betöltötte a keskeny folyosót. Ő a jobb kezem. És a bal is. Olyan, mint egy árnyék, sötét múltam hűsége árnyéka, aki az életét adná értem.

– Még nem.

– Gyermo... – Tűnődve néztem az öltözőajtóra erősített réztáblára, melyre díszes betűkkel a japán nő nevét vésték. – Ma sem érek el őt telefonon – jegyeztem meg bosszúsan.

– Vajon gond lehet, vagy egyszerűen lelépett? – töprengett Igor.

– Nem tudok – tártam szét a két karom tanácstalanul. – Annyira nem ismerek, hogy meg tudjak mondani róla.

– El kéne menni a címére körülnézni? Vagy inkább értesíteni a rendőrséget?

– Nem – feleltem élesen. Az amerikai éveim alatt kínosan ügyeltem arra, hogy a rendőrséggel ne legyen dolgom. Most sem volt semmi kedvem szaglászó kopókat látni a báromban. – Még várunk! Ha holnap sem jön, hazafelé elugrok lakása, és becsöngetek.

– Elkísérem majd – bólintott Igor.

– Rendben. – Le sem tudnám vakarni magamról. Kezdetben idegenkedtem tőle, hogy egy majd két méter, százhusz kilós medve van a nyomomban, de mára már megszoktam.

– Hozhatom a szokásosat, Mr. Grigorenko? – szólt utánam, miután az irodám felé indultam.

– Igen, köszönöm! – Beütöttem a kódot, és amint kinyílt az ajtó, besétáltam. A kabátomat felakasztottam a fogasra, majd az akváriumhoz mentem, és edelt szórtam a halaknak. Pár percig néztem a vízben aláhulló szemcséket és az utánuk kapkodó állatokat, ahogy úszóikat lebegtetve igyekeztek egymás elől elhalászni a falatokat. Mindig lenyűgöz a versengés. Gyorsabbnak és jobbnak lenni a többieknél – egykor magam is erre törekedtem minden erőmmel.

Megmasszíroztam a nyakam, majd leültem az íróasztalhoz. Az irattartókban heverő számlákkal, kimutatásokkal kezdtem foglalkozni, miközben whiskyt kortyolgattam. Más beleszédülne, ha látná a papírokon szereplő összegeket, nekem meg olyan megszokott volt, mintha aprópénzt számolgattam volna.

Nem is vettem észre az idő múlását, csak akkor pillantottam fel a laptop mögül, amikor Igor megérkezett a vacsorámmal. Letette az asztalra a hús nélküli Cézár salátát, jó étvágyat kívánt, majd távozott. Tőzsdei híreket olvastam, miközben enni kezdtem.

– Mr. Grigorenko, van egy kis gond – hallatszott nem sokkal később az asztali telefonból Igor hangja.

Az órámra pillantottam, háromnegyed tizenkettőt mutatott.

– Mi az? – tettem le az ételes dobozt és a villát. Ki nem állhatom a gondokat. Se a meglepetéseket.

– A bejáratnál egy férfi erőszakoskodik, hogy beszélni akar magával. Azt mondja, Miyako barátja.

Azonnal éberré váltam. Volt már szerencsém épp elégszer féltékeny férjekhez és szeretőkhöz Oroszországban. Ott nemegyszer kéz- és láb-törés vagy bevért orr segített megértetni a férfiakkal, hogy ne járjanak a táncos lányok munkahelyére randalírozni. Itt ezt most nem tehetem meg. Hezitálás nélkül döntöttem.

– Tartsátok ott! Kimegyek. – Semmi szükség arra, hogy a férfi bejöj-
jön, és esetleg balhézni kezdjen, inkább beszélek vele kint, bármit is akar.

Végigsiettem a folyosón, ahová behallatszott az épp vetkőző táncos lány előadását kísérő andalító zene, és kilöktem a bár belsejébe vezető ajtót. Két pillantással felmértem, hogy a Fáraó tömve van, minden bokszban és az emeleti páholyokban is szép számmal ülnek. A hatalmas színpadon Eve vetkőzött éppen.

Átvágtam a félhomályos termen és a fényes előcsarnokon, majd amikor kiléptem a bejárat ajtón, megláttam a fiatal férfit, aki kidülledt szemmel meredt rám.

– Te faszszopó orosz szemétláda! – kiáltotta, és felém lendült.

Ha nem vagyok piás, gyorsabban reagáltam volna, így azonban lassan forgott az agyam, és mire felfogtam, hogy rám fogja vetni magát, már meg is történt. Igor és a két fekete bőrű biztonsági őr utánaugrott, de a férfit hajtotta a düh. Elért, és arcon vágott. Őkle ugyan félig lecsúszott ütés közben, de a lendülettől nekem esett, és mindketten az ajtónak vágódtunk.

Az államba hasító fájdalomnál ijesztőbb volt a zsigeri harag, ami el-
öntött. Egyetlen végtelennek tűnő pillanatig belebizseregtem a készte-
tésbe, hogy megragadjam és kiszorítsam belőle a szuszt. Hogy az ujjaimat a szemébe mélyeszem, és addig nyomjam, míg meg nem hallom azt a gyomorforgató, pukkanó hangot, ahogy kifolyik a szeme. Nagyot nyel-
tem, és igyekeztem mélyeket lélegezni.

Igor ért hozzánk elsőként, lapáttenyerével nyakon ragadta és lerántotta rólam a férfit.

– Maradj, különben kitöröm a nyakad! – sziszegte, majd rám nézett. Tekintetében őszinte aggodalom csillant. – Jól van, Mr. Grigorenko?

– Igen. – Megtapogattam az állam, ahol az ütés ért, majd nyelvemmel végigsimítottam a fogsoromon. Nem vérzett semmim, nem lazult ki fogam. Szemügyre vettem a lihegő, Igor karjában vergődő férfit. Tíz évvel ezelőtt egy másik országban a régi Makarov ennél kevesebbért is elintézte volna. – Ki ez?

Igor intett a két biztonsági őrnek, akik szorosán mellettünk parancsra vártak, és odalökte az egyikhez a férfit, aki azonnal fojtófogsásba fogta.

– Rohadt szemetek! – nyögte a férfi fulladozva.

Igor nem törődve a tiltakozásával és a válogatott szitokszavakkal, amiket a fejéhez vágott, átkutatta a zsebeit, és az egyik belsőből kivette a tárcáját. Odahozta, és átnyújtotta nekem.

Kinyitottam a barna bőrtartót, és végiglapoztam a benne sorakozó kártyákat.

– Ben Barres – olvastam el a jogosítványra nyomtatott nevet. Ránéztem a vörös arcú, lihegő férfira. – Mire véljek mindez, Mr. Barres?

– Fordulj fel! Nekem ne játszd meg magad! – kiabálta. – Hol van Miyako?

– Nem tudok. Tegnap óta nem jön dolgozni.

– Dolgozni, mi? – sziszegte megvetően. – Inkább a faszodat szopkodni, nem?

– Na, na, na – emelte fel a mutatóját figyelmeztetően Igor. – Vigyázzon a szájára, és tisztességesen beszéljen Mr. Grigorenkóval!

– Majd, ha megmondja, hol van a barátnőm! – vágott vissza a férfi.

– Mr. Barres, barátnője se tegnap, se ma nem jön be. Próbálok hívni telefon, nem vesz fel. Ennyit tudok – mondtam.

Elképesztően idegesít, amikor valaki erőszakkal próbál megoldani valamit. Talán mert régen magam is így tettem, és megcsömöröltem tőle, vagy csak szimplán benőtt a fejem lágya. Mindenesetre volt valami nagyon alpári Ben Barres stílusában. És már semmi sem hiányzott az estémhez, csak ez a szerencsétlen barom, aki rajtam keresi a nőjét.

– Na, persze. – A férfi hánykolódott még egy kicsit az őr markában, aztán úgy tűnt, feladja. Nagy sóhajtással kifújta a levegőt. – Miyakóval tegnap találkoztam utoljára. Nem válaszol a hívásaimra és az üzeneteimre. És a lakásában egy levél hevert az asztalon, hogy ne keressem, lelépett a főnökével.

– Énvelem? – kaptam fel a fejem. Elvből nem kezdenék egyik táncos lányommal sem, de ha mégis, biztos, hogy nem Miyakót választom. Eszembe jutott az az alkalom a házánál, amikor utoljára láttam, és nagyot nyeltem.

– Igen, faszikám. Ezért jöttem ide, hogy megtudjam, miért nyúltad le a barátnőmet, és hol van ő?

– Ez képtelen – jelentettem ki.

– Képtelenség – javított ki halkán az egyik őr.

– Köszönöm! – Tíz éve élek Amerikában, és bár az orosz akcentusom egy fokkal kevésbé érezhető, mint a letelepedéskor, továbbá két autó árát hagytam nyelvtanároknál, néhány szót a mai napig összecserélek, amit a környezetem megszokásból vagy ösztönösen javít nekem. – Ez képtelenség, Mr. Barres. Semmi közöm Miyakóhoz.

– Azt majd a zsaruk kiderítik – vágott vissza.

– Értesítette rendőrség? – kérdeztem éledő bosszúsággal. Nem akartam belegondolni, mivé nőheti ki magát ez az ügy, főleg, ha Miyako azt írta a búcsúlevelében, velem van viszonya.

– Naná, faszikám – vicsorgott. – Bár a hülye előírások szerint várnak negyvennyolc órát, és csak utána jönnek elkapni a tökeidet.

– Kísérjétek ki! – néztem a biztonsági őrökre. Egyedül kellett maradnom, hogy átgondoljam, amiket megtudtam. És egyre inkább fojtogattott a késztetés, hogy ragadjam meg a nyakát, és hallgattassam el.

– Igenis, Mr. Grigorenko! – Az őr megindult a bejárat felé, maga előtt terelve a még mindig satuba fogott, szitkozódó Barrest.

Elgondolkodva néztem őket.

Igor lépett mellém.

– Nem túl szerencsés fordulat – jegyezte meg.

– Nem. Van két nap megtalálni Miyako, mielőtt rendőrség jön ide szolgatni – válaszoltam.

– Szaglászni. Igen. – Igor a zsebébe nyúlt a telefonjáért. – Van egy barátom, akinek van egy barátja. Magánnyomozó. Százszázalékos hatékonysággal dolgozik. Felhívom önnek.

– Köszönöm, Igor.

– Ez természetes, Mr. Grigorenko.

2

Grace

— **T**ÉNYLEG ÖREGNEK NÉZEK KI? – szegezte nekem apám a kérdést a rendőrségi váróban. Ránéztem feldagadt, vörös orrára, ami alatt még itt-ott látszottak a rászáradt vérfoltok, rövidre nyírt hajára, ránctalan, kerek arcára, és felnevettem.

– Nem, apa, egy perccel sem nézel ki többnek a korodnál. Jóképű ötvenkilenc évesnek tűnsz – biztosítottam róla.

Gyanakodva méregetett egy darabig, majd felsóhajtott.

– De jó, hogy nem hallgattam rád, és mentem el a fiúkkal a Kellsbe! – Magához húzott, nekidőltem a mellkasának, lehunytam a szemem, és hallgattam erős szívverését. Nem akartam elvenni a kedvét azzal, hogy emlékeztetem, tulajdonképpen mind a két fickót én tettem ártalmatlanná. Még mindig az ujjaim között éreztem a hústorony golyóit, kedvem támadt beletörölni a tenyeremet a farmeromba.

– Grace, John! – hangzott fel előttünk. Kipislantottam a szemhéjam alól. Dylan Frestie nyomozó állt előttünk. Apám elengedett, felállt, és kezét fogott a magas, barna hajú férfival. – Mit kerestek itt?

– Szia, Dylan! – álltam fel én is. Nem is alakulhatna pocsekábbul az este. – Megtaláltunk egy eltűnt lányt.

– Csak akadt némi gond a fazonokkal, akikkel volt – tette hozzá apám.

– Ja, látom, hogy kidekoráltak. Te jól vagy, Grace? – fordult felém Dylan.

– Igen, semmi bajom.

– Látnod kellett volna, ahogy elintézte őket – mosolyodott el büszkén apám. Dylan rám nézett, tekintete elidőzött a mellemen.

– Tudom, milyen az, ha Grace beindul – jegyezte meg vigyorogva.

Nehezen álltam meg, hogy ne súgjam oda apámnak, Dylan az ágybeli teljesítményemre céloz. Elképzelttem, hogy apám nekiugrik, és lepofozza a képéről azt a kaján vigyort, és kis híján felnevettem. A legrosszabb döntés volt annak idején Dylan Frestie-vel randizni és kikötni az ágyában, még ha csak pár alkalommal történt is meg. Nem mintha nem lett volna kellemes vele a szex, de hamar kiderült, az orgazmuson kívül mást nem tud nekem nyújtani. Merőben ellenkező az életfelfogásunk, neki a haverok és a hülye viccek a fontosak, én meg nem akarok csak azért együtt lenni valakivel, aki nem elégít ki minden téren, hogy elmondhassam, nem vagyok szingli.

– Nem hiába vittem le annak idején edzeni – mondta apám. – Pedig mindenki káromgott, hogy a bokszt nem nőknek való. És látod, azóta is hasznát veszi.

– Kemény csaj a lányod, John! – veregette meg apám hátát Dylan. – Kértek egy kávét?

– Majd én hozok – felelte apám. – Beszélgessetek csak!

Néztem, ahogy elindul az automata felé, és volt egy olyan érzésem, direkt hagyott minket kettesben Dylannel. Lehetett volna apám tizenegyes szabálya: ha Grace-nek mégis muszáj valakivel randiznia, zsarulyegen az illető.

– Nincs kedved meginni valamit, ha itt végeztek? Megvárhatlak – fordult felém Dylan.

– Nem – ráztam meg a fejem. Nem akarom vele újrakezdeni, se összejární dugni, bár pontosan tudtam, ő nagyon is szeretné.

– Ugyan, ne kérsd magad! – nézett rám esdeklően, és viccesnek szánt mozdulattal imára kulcsolta a kezét.

Miért nem értik meg a férfiak elsöre, hogy a nem nemet jelent?

– Igyekezz már! – harsant fel a kiáltás a bejáratnál. A Neel szülők rontottak be az üvegajtón, a nagy lendülettől az asszony térdre esett. A férje türelmetlen mozdulattal rántotta talpra, miközben tekintetével a várót pásztázta. Meglátta apámat az automatánál, és egyenesen felé indult, magával húzva Mrs. Neelt. A szemüveges férfi kopasz feje zisesen

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

csillogott az esőtől, felesége arcán elmázolódott a szemfesték. – Mr. Harris! Tényleg megtalálták Hollyt?

– Igen, Mr. Neel – sietett eléjük apám.

– Bocs, Dylan, mennem kell. – Otthagytam a nyomozót, és a szülőkhöz mentem én is.

Mrs. Neel felzokogott, szája elé tett kézzel még jobban szétkente az arcán a csíkokban lefolyt festéket. A lányuk nagyon hasonlított rá, bár látszott, hogy az asszony haja festett szőke.

– Hol van most? – kérdezte fojtott hangon Mr. Neel. Levette esőcseppes szemüvegét, és az ujjaival türelmetlenül törölgetni kezdte a lencséről a vizet.

– Fent az egyik irodában. Magukat vártuk – világosította fel őket apám. Odaintett az információs pult mögött ülő rendőrnőnek, az jelzett, hogy mehetünk. Ezért érdemes jó kapcsolatot ápolni a rendőrfőnökkel, ismertek bennünket a kapitányságon, mint a rossz pénzt, és ilyen esetekben sose kellett megvárnunk, míg lejön értünk valaki, hogy felkísérjen.

– Nem esett baja? Épségben van? – kérdezte Mrs. Neel riadtan.

– Az ijedségen kívül semmi. Már nagyon szeretné látni önöket – felelte apám. – Erre!

A lifthez mentünk, apám megnyomta a hívógombot, Mrs. Neel türelmetlenül toporgott, míg a felvonó meg nem érkezett. Beszálltunk, én Mr. Neelt figyeltem, míg felfelé utaztunk. Idegesen rágta a szája szélét, közletről jól látszottak az apró bevérzések az alsó ajkán. Rossz érzésem támadt, hátamon végigfutott a hideg. Egy fiatal lány elszökik a látszólag boldog családjától, hogy egy büdös patkányfészekben rejtőzködjön a drogos haverja meg annak agresszív barátja társaságában. Mi van, ha Holly azért lépett le, mert Mr. Neel molesztálta őt? Vagy a férfi csak azért ilyen ideges, mert mélységesen aggódott a kislányáért? Az én apám is véresre rágta volna a szája szélét, ha én tűnök el hetekre, nem?

Meg tudnám úgy érinteni Mr. Neelt, hogy ne vegye észre?

A lift halk csilingeléssel megállt, és kiszálltunk. Mr. Neel karon ragadta a feleségét, valószínűleg azért, hogy visszatartsa. Nekem is az volt a benyomásom, hogy az asszony képes lenne sikoltozva végigrohanni a folyosón Holly nevét zokogva. Elhaladtunk néhány iroda mellett, majd